

The Goose is Out #8

De mysterieuze dimensie.

8 maart 1981 in de Boeddhal.

Vraag 1

Osho, volgens een zeer recente theorie van de astronomische fysica, komt elke atoom, welke in het lichaam bestaat of die al de materiële dingen rondom ons opbouwt, uit een kosmische cirkel waar het tenminste twee keer doorheen moet gaan. Dit feit helpt me echter niet mij deel te voelen van de kosmos. Osho, heb ik ooit als een wetenschapper een kans mysterie te ervaren?

Walter Hultsch, wetenschap is een demystificatie van het bestaan, dus het is absoluut onmogelijk om enig gevoel voor het mysterieuze te verkrijgen door wetenschap; de methode zelf belemmert het. Het is net alsof iemand die blind is probeert door de oren te kijken, of iemand die doof is probeert naar muziek te luisteren door de ogen: de methode zelf is de hindernis.

Wetenschap heeft een vastomlijnde methodologie en dat maakt het begrensd; het geeft een afbakening, een begrenzing. En het is absoluut noodzakelijk dat wetenschap gedefinieerd is, anders zou er helemaal geen onderscheid zijn tussen wetenschap en meditatie, tussen wetenschap en religieus bewustzijn.

Wetenschap betekent welomlijnd zijn, absoluut onbetwistbaar zijn wat feiten aangaat. En als je erg uitgesproken bent ten aanzien van feiten dan kun je niet mysterieus voelen – hoe meer uitgesproken je bent des te meer vervliegt het mysterieuze. Mysterie heeft een zekere vaagheid nodig, mysterie heeft iets ongedefinieerd nodig, het onbegrensd. Wetenschap is feitelijk; mysterie is niet feitelijk, het is existentieel.

Een feit is slechts een deel van het bestaan, een heel klein deeltje, en wetenschap houdt zich met deeltjes bezig want het is makkelijker om met deeltjes bezig te zijn. Ze zijn kleiner, je kunt ze analyseren, je wordt niet door hen overweldigd, je kunt ze in je handen houden, je kunt ze ontleden, je kunt ze etiketteren, je kunt absoluut zeker zijn van hun kwaliteiten, kwantiteiten, mogelijkheden – maar juist in dat proces wordt mysterie gedood.

Wetenschap is moord voor het mysterie.

Als je het mysterieuze wenst te ervaren zul je door een andere deur moeten binnengaan, vanuit een totaal andere dimensie. De dimensie van de mind is de dimensie van wetenschap, en de dimensie van meditatie is de dimensie van het wonderbaarlijke, het mysterieuze.

Meditatie maakt alles onbegrensd. Meditatie brengt je in het onbekende, het nog niet in kaart gebrachte. Meditatie brengt je langzaam in een soort desintegratie waar degene die observeert en het geobserveerde één worden. Welnu, dat is voor wetenschap niet mogelijk. De waarnemer moet de waarnemer zijn en dat wat waargenomen wordt moet het zo waargenomen blijven en een scherp omljnd onderscheid moet voortdurend volgehouden worden. Zelfs geen enkel moment mag je jezelf vergeten, zelfs geen enkel moment mag je geïnteresseerd, gedesintegreerd, overweldigd, hartstochtelijk, liefdevol worden ten aanzien van het voorwerp van je onderzoek. Je moet afstandelijk zijn, je moet erg koud zijn – koud, absoluut onverschillig. En onverschilligheid doodt het mysterie.

Tussen de wereld van meditatie en de mind bestaat een brug; die brug wordt het hart genoemd. Het hart is precies in het midden van deze twee. Vandaar dat de dichter in een schemerig land leeft: iets van hem kan wetenschappelijk zijn en iets in hem kan een mysticus zijn. Maar dat is tegelijk de angst van de dichter, omdat hij in twee dimensies leeft die diametraal tegenover elkaar staan. Vandaar dat dichters vaak gek te worden, vaak zelfmoord plegen; ze staan bekend als een beetje gek, niet van deze wereld. Iets in hen blijft woest om de eenvoudige reden dat ze nergens thuis horen. Ze zijn noch in de wereld van feiten noch in de wereld van het existentiële; ze zijn in een limbo.

De dichter kan zeker iets van het mysterieuze proeven, maar dat ook slechts zelden; het komt en gaat. De mysticus leeft daar, de dichter springt slechts een enkele keer en voelt de vreugde van het

voorbij de zwaartekracht zijn. Maar binnen een minuut of binnen seconden is hij terug, verpletterd door de krachten van de zwaartekracht.

Poëzie is een soort hinkelen. Een enkele keer ben je in de lucht, een ogenblik lang denk je dat je vleugels hebt, maar slechts voor een ogenblik. Vandaar de wanhoop van de dichter, want hij valt keer op keer terug van zijn hoogtepunten. Hij verzamelt een paar glimpjes.... Ook de grootste dichters hebben maar een paar glimpjes van de overzijde kunnen bemachtigen.

Maar de mysticus leeft in de mysterieuze wereld. Zijn benadering is absoluut transcendentiaal aan wetenschap. Hij is noch in de mind noch in het hart, maar aan beiden voorbij, hij heeft beiden overstegen.

Walter, als je werkelijk de ervaring van het mysterieuze wenst, dan zul je een nieuwe deur moeten openen in je wezen. Ik zeg niet dat je moet stoppen wetenschapper te zijn, ik zeg eenvoudig dat wetenschap een ondergeschikte activiteit voor je kan blijven.

Als je in het laboratorium bent wees dan een wetenschapper, maar als je uit het lab komt vergeet dan alles wat wetenschap aangaat. Luister dan naar de vogels – en niet op een wetenschappelijke manier! Kijk naar de bloemen – en niet op een wetenschappelijke manier want als je naar een roos kijkt op een wetenschappelijke manier is het een totaal ander iets waar je naar kijkt. Het is niet dezelfde roos die de dichter ervaart.

De ervaring hangt niet af van het object, de ervaring hangt af van degene die ervaart, van de kwaliteit van ervaren. Als de wetenschapper naar de roos kijkt denkt hij aan de kleuren, scheikunde, natuurkunde, atomen, elektronen, neutronen en wat al niet meer – behalve schoonheid. Schoonheid komt niet in zijn blikveld, en dat is wat de roos is. Voor de dichter, voor de schilder is de roos een totaal andere ervaring: de roos is een manifestatie van het onbekende, van het transcendentale, van het geheim van het leven zelf. Ze vertegenwoordigt iets van het goddelijke, ze brengt iets van het bovenaardse in de existentie, iets van verafgelegen sterren. Ze groeit op de aarde, ze is geworteld in de aarde, maar ze is niet alleen maar een deel van de aarde; ze bevat meer dan dat. Ze is niet het resultaat van de samengestelde delen. De wetenschapper zal haar slechts kennen als het totaal van haar samengestelde delen -- er is niets meer dan dat – maar de dichter begint iets meer te ondergaan.

Zodra je de roos ontleedt, verdwijnt de schoonheid. De roos was slechts een gelegenheid voor het zichtbaar worden van schoonheid, een ontvankelijkheid van de aarde aan het bovenaardse, een ontvankelijkheid van het grove aan het subtiele. De dichter voelt dat; maar het is een gevoel, het is geen gedachte.

Dus als je uit je lab komt, vergeet alles wat atomen aangaat, vergeet alles omtrent de kosmos; maar begin liever opnieuw te kijken, met een andere blik – de blik van een kind, de blik van een dichter, de blik van een liefhebber. Als je naar de vrouw kijkt waar je van houdt denk je nooit in termen van biologie, anders zul je het hele punt gemist hebben. Ze is geen biologie, ze heeft een wezen dat heel wat groter is dan enige biologie kan bevatten. Wanneer je jouw vrouw kust denk je niet aan wat er chemisch van lippen naar lippen overgedragen wordt, anders zul je er van walgen! Je zult geen enkele poëzie zien, je zult het een raadsel vinden waar al die dichters allemaal over spreken. Het is enkel een uitwisseling van bacteriën, ziektekiemen, miljoenen kiemen – gevaarlijk ook. Het kan een zaak van leven of dood zijn – pas op!

Wanneer je met je vrouw vrijt denk je niet in termen van hormonen, vermijdt die nonsens, anders zal het hele liefdesspel gewoon een mechanisch verschijnsel zijn. Je zult er zijn en toch niet er zijn. Je zult enkel een waarnemer zijn en geen deelnemer. En het hele geheim van de dichter is het deelnemer zijn.

Kijkend naar een bloem, word dan de bloem, dans om de bloem heen, zing een lied. De wind is koel en fris, de zon is warm, en de bloem is in volle bloei; de bloem danst in de wind, zich verheugend, een lied zingend, zingend alleluja. Neem er deel aan! Laat de onverschilligheid, objectiviteit en afstandelijkheid vallen. Laat al je wetenschappelijke houdingen los.

Word een beetje meer vloeiend, meer smeltend, meer samensmeltend. Laat de bloem tegen je hart spreken, laat de bloem je wezen binnengaan. Nodig haar uit – ze is een gast.! En dan zul je iets proeven van het mysterie.

Dit is de eerste stap naar het mysterieuze en de ultieme stap is: Als je voor een ogenblik deelnemer kunt zijn, dan heb je de sleutel gevonden, het geheim. Word dan een deelnemer in alles wat je doet. Lopend, doe het dan niet enkel mechanisch, wees niet alleen degene die er naar kijkt, wees erin. Dansend, doe het niet technisch; de techniek is irrelevant. Je kunt technisch correct zijn en toch zul je de hele vreugde ervan missen. Los jezelf op in de dans, word de dans, vergeet de danser. Als er zo'n intense eenheid begint plaats te vinden in heel veel fases in je leven; als overal rondom je zulke enorme ervaringen van verdwijnen, egoloosheid, nietsheid beginnen plaats te vinden; als de bloem er is en jij er niet bent, de regenboog er is en jij er niet bent; als de wolken in de lucht van binnen en buiten rondzwerven en jij er niet bent; als er ultieme stilte is zover het jou betreft; als er niemand in je is, enkel zuiver stilte, een maagdelijke stilte, niet afgeleid, ongestoord door logica, gedachte, emotie, gevoel, dat is het moment van meditatie. De mind is weg, en als de mind er niet is, komt het mysterie binnen.

Mysterie en mind kunnen niet samen bestaan; ze kunnen vanuit hun aard niet gelijktijdig bestaan. Net zoals duisternis en licht: je kunt ze niet allebei in je kamer hebben. Als je het donker wil hebben dan moet je het licht uitdoen; als je licht wil hebben dan moet je het donker laten gaan. Je kunt slechts een van de twee hebben, om de eenvoudige reden dat tegenwoordigheid van licht afwezigheid van duisternis is, de tegenwoordigheid van duisternis afwezigheid van licht is; het zijn in feite geen twee dingen. Het is hetzelfde verschijnsel; aanwezig is licht, afwezig is duisternis. Je kunt niet allebei tegelijk hebben, aanwezigheid en afwezigheid samen.

Mind is de tegenwoordigheid van het niet-mysterieuze, het logische, en meditatie is de tegenwoordigheid van het mysterieuze, het wonderbaarlijke.

Dus, kom uit de mind. Laat kunst, poëzie, schilderen, dansen belangrijker worden – ze zullen je dichterbij meditatie brengen – en neem dan tenslotte de sprong. Als je iets van poëzie geproefd hebt zul je genoeg moed verzameld hebben om de ultieme sprong te wagen.

Volgens mij bestaat religie dus uit drie lagen; de eerste laag is wetenschap. Net zoals je lichaam uit materiaal bestaat, atomische bestanddelen, net zo bestaat religie eerst, het meest ondergeschikte deel, uit wetenschap. Ik ben niet tegen wetenschap – wetenschap is een absolute noodzakelijkheid – maar het is slechts een ondergeschikt verschijnsel, het meest oppervlakkige, de eerste concentrische cirkel rondom jouw centrum. Dan komt de tweede concentrische cirkel, die dieper ligt dan de wetenschap; deze is van de kunst, esthetica. En dan de derde; dat is meditatie. En als je deze drie concentrische cirkels bent binnen gegaan, zul je langzaam de vierde bereiken.

De vierde wordt in het Oosten *turya* genoemd; we hebben er geen naam aan gegeven, we hebben het eenvoudig een nummer gegeven, "de vierde." Niets kan er over gezegd worden, daarom is er geen naam aan gegeven. Het is zelfs voorbij mysterie. Meditatie zal je naar het mysterieuze brengen, maar er is nog iets meer dan dat; dat is niet uit te drukken.

Niets kan er over gezegd worden, niets is er ooit over gezegd, niets zal er ooit over gezegd worden, maar het is te ervaren.

Slechts op die ultieme piek van ervaring, in die ultieme extase, Walter, zul je weten wat het is te zijn. Je vraagt me:

Osho,

Volgens een zeer recente theorie van de astronomische fysica, komt elke atoom welke in het lichaam bestaat of die al de materie rondom ons opbouwt, uit een kosmische cirkel waar het tenminste twee keer doorheen moet gaan.

Of het twee of drie keer is, hoe kan het je helpen om deel van de kosmos te voelen? Het kan duizend keer gaan – het is irrelevant!

Dit feit echter helpt me niet mij deel te voelen van de kosmos.

Geen feit kan je helpen. Je zult het hele traject in een totaal andere dimensie moeten reizen.

Osho, heb ik ooit als een wetenschapper een kans mysterie te ervaren?

Niet als wetenschapper, dan is er geen kans. Ik kan je geen valse hoop geven. Als wetenschapper heb je geen kans om het mysterieuze te kennen; maar dat betekent niet dat je moet stoppen een wetenschapper te zijn, het betekent eenvoudig dat je wetenschap een aspect van je leven laat zijn. Waarom het je hele leven laten zijn? Waarom er synoniem mee worden? Het is perfect in orde om je logische mind te gebruiken, je analytische mind – het is heel juist, het is nuttig. De wereld heeft technologie nodig, de wereld heeft wetenschap nodig, en je kunt de mensheid enorm dienstbaar zijn, maar dat is een totaal andere zaak.

Je moet niet denken dat dit je hele leven kan zijn, anders zul je slechts in het portaal van het paleis leven en je zult denken dat dit het paleis is en je zult aan van alles gaan lijden in het portaal. Soms zal het te koud zijn, en soms zal het te warm zijn, en soms zal het daar beginnen te regenen – het is slechts een open portaal!

En het paleis is er, beschikbaar; je had het paleis kunnen binnengaan. Ik heb niets tegen het portaal, onthoud het, ik zeg niet dat je het moet slopen. Het portaal is noodzakelijk, maar een portaal is een portaal. Ga er doorheen, gebruik het, maar je hebt een mooi paleis – waarom niet het hele paleis van je wezen verkend?

Verdiep je in poëzie, verdiep je in muziek, verdiep je in de dans, verdiep je in meditatie, en tenslotte en uiteindelijk verdwijn in de vierde. Dan en slechts dan is de gans eruit!

Vraag2

Osho, als serieuze en droevige mensen verlicht worden, blijven ze dan serieus en droevig of worden ze dan grappig net als u?

Prem Jyoti, wie heeft ooit gehoord dat serieuze mensen verlicht worden? De serieuze persoon kan niet verlicht worden. Serieuzeheid is een ziekte; het is kanker van de ziel. Serieuzeheid is een verkeerde, ultiem verkeerde benadering van het leven. Hoe kun je tot de waarheid komen door een verkeerde benadering? De serieuze persoon is eenvoudig ziek, pathologisch. Natuurlijk hebben duizenden jaren lang serieuze mensen ons gedomineerd want dat is hun enige vreugde in het leven, er is geen andere vreugde voor hen – de vreugde van domineren.

Er is een mooie parabel van Kahlil Gibran:

Iedere dag maakt hij een ochtendwandeling en komt hij langs een veld waar een vogelverschrikker staat. De vogelverschrikker heeft een doel: hij jaagt wilde dieren weg, de vogels van de oogst.

Op een keer vraagt Kahlil Gibran de vogelverschrikker, "Je staat hier nu al jaar in jaar uit -- je moet het toch wel beu zijn, erg verveeld?"

En de vogelverschrikker zegt, "Nee, ik kan er misschien verveeld uitzien, ik kan er erg serieus uitzien, maar ik geniet van mijn baan."

Kahlil Gibran zegt, "Wat voor soort genoegens heb je dan? Ik zie hier niets om je op te verheugen."

Hij zegt, "De vreugde om mensen bang te maken geeft me zo'n kick. Dag in dag uit maak ik dieren, vogels gek! Ze rennen voor me weg. Ik ben de meest belangrijke, de meest machtige persoon hier. Iedereen is bang van mij. Denk je niet dat dit meer is dan je van het leven kunt verwachten?"

De serieuze persoon heeft dit eeuwenlang gedaan. In de naam van politiek, in de naam van religie, in de naam van opvoeding, in de naam van moraliteit, heeft hij aldoor mensen gekweld; dat is zijn enige vreugde. Hij is in de grond een sadomasochist.

Geen sadomasochist kan verlicht worden, en van de honderd mensen waarvan je denkt dat ze verlicht zijn geworden, is negenennegentig procent niet verlicht. Gewoon het traditionele denkbeeld, en jullie blijven het maar met je mee dragen. Er is je verteld dat deze mens “verlicht” is. Geen criterium is er voor je om hem te beoordelen – want Jezus is voor de Christenen verlicht, maar voor de Jaina’s niet; zij hebben een ander criterium. Je zult verbaasd zijn: voor de Christenen kan Mahavira helemaal niet verlicht lijken; zij hebben een ander criterium.

Christenen zeggen dat Jezus in zijn hele leven nooit lachte. Dit moet een absolute leugen zijn. Ik kan niet geloven dat hij nooit lachte; zijn hele leven geeft een heel ander beeld. Het is onmogelijk te denken dat hij nooit lachte, maar Christenen zeggen dat hij nooit lachte. Waarom? – omdat een verlicht persoon serieus moet zijn, erg serieus, belast met al de problemen van de wereld. Hij is gekomen om al de problemen op te lossen, hij is gekomen om de mensheid te redden. Hij is de Verlosser, de Messias; hij moet je van je zonden van vroeger verlossen en van de toekomstige mogelijkheden ook. Natuurlijk – hij draagt een Himalayaans gewicht op zijn schouders – hoe kan hij lachen? Het is onmogelijk.

Maar het hele idee dat iemand je moet redden is lelijk; het hele idee vernietigt je vrijheid. Het is je niet eens toegestaan om voor je zonden te boeten, iemand anders moet boeten. Je hele verantwoordelijkheid wordt weggenomen. Dat is niet de visie van andere tradities. Boeddha bijvoorbeeld zal het er niet mee eens zijn. Hij zegt, “Wees een licht voor jezelf. Niemand anders kan je redden.” Dus, Boeddha is niet zo serieus; het is niet nodig, er is geen reden om serieus te zijn. Hij is vrij van zijn eigen problemen, hij is bevrijd. Er is een subtiele vreugde in hem.

Maar Christenen zullen denken dat Boeddha egoïstisch is, hij denkt alleen aan zichzelf. En hoe kan een verlicht persoon egoïstisch zijn? Jezus is verlicht omdat hij aan de hele mensheid denkt. Mahavira leefde naakt. Dat is de opvatting van de Jaina’s van een verlicht mens: dat de verlichte mens afstand van alles doet, hij zal naakt leven, en omdat hij vrij is van alle zonden kan hij niet lijden. En Jezus leed erg aan het kruis. Volgens de Jaina filosofie lijdt je enkel vanwege je slechte karma uit het verleden. Als Jezus aan het kruis moest lijden toont dat eenvoudig dat zijn karma van vroeger er nog was – hij moet er voor betalen; elke daad moet betaald worden.

Voor Mahavira, ze zeggen dat als Mahavira loopt – en hij loopt naakt, op blote voeten – en als er een doorn op het pad is, zal de doorn zich onmiddellijk omkeren als hij Mahavira ziet komen, want Mahavira heeft geen zonden meer, vandaar dat de doorn geen pijn kan geven aan Mahavira, wat te zeggen van kruisiging? Maar Mahavira is serieus.

Krishna is niet serieus. Krishna danst, zingt, speelt op zijn fluit.

Toen Bodhidharma verlicht werd, kon hij zeven dagen lang niet ophouden te lachen. Als daar steeds maar weer naar gevraagd werd, zei hij alleen maar dit: “Ik lach omdat het allemaal lachwekkend was. De gans is er altijd uit geweest, en ik probeerde hem maar uit de fles te halen, en de fles bestond helemaal niet. De hele inspanning was volkomen absurd, belachelijk! Ik lach om mezelf en ik lach om de hele wereld, want mensen proberen iets te doen wat helemaal niet nodig is. Mensen spannen zich heel erg in, en hoe meer ze zich inspannen des te moeilijker wordt het. Hun hele inspanning is juist de hindernis!”

Hoe ga jij vaststellen wie er verlicht is en wie niet?

Net gisteren ontving ik een brief waarin staat: “Als U werkelijk verlicht bent zou U zich moeten verbergen in de Himalaya, want verlichte mensen blijven altijd verborgen. Ze blijven onbekend, ze blijven miskend.”

Als deze man nou gelijk had, dan zijn Mahavira, Boeddha, Jezus, Krishna, Rama, Zarathoestra, Mohammed geen van allen verlicht, want ze zijn allemaal algemeen bekend, over de hele wereld. Ze verborgen zich niet in de Himalaya, ze leefden niet anoniem, ze zijn niet miskend gestorven.

En dan ontstaat de volgende vraag: hoe is deze man te weten gekomen over een paar mensen die verborgen in de Himalaya hebben geleefd, miskend, onbekend, mensen waarvan hij denkt dat ze werkelijk verlicht waren? Hoe is hij dan over hen te weten gekomen? En als hij het weet, dan zijn zij niet onbekend – tenzij hij de enige is die het is toegestaan het geheim te weten!

Maar deze gekken zijn er in overvloed; ze vlijven maar met hun eigen vooroordelen pronken. Ik ga je niet vertellen wie er verlicht is en wie niet, maar ik zal je iets eenvoudigs vertellen wat een licht voor je kan zijn. Eén ding is absoluut zeker: de sadomasochist kan niet verlicht zijn. Iemand die zichzelf kwelt en ervan geniet anderen te kwellen, kan niet verlicht zijn.

Verlichting is gelukzaligheid, het kan niet serieus zijn. Het kan oprecht zijn maar niet serieus. Het zal een volkomen vreugde zijn!. Het zal zuivere extase zijn!

Prem Jyoti, je vraagt me:

Osho, als serieuze en droevige mensen verlicht worden...

Ik heb nooit van zo iemand gehoord! En als jij het gehoord hebt dat er serieuze en droevige mensen verlicht zijn geworden, dan waren ze of niet serieus en droevig of je hebt het verkeerd gehoord. Serieuze en trieste mensen worden iets anders, ze worden niet verlicht. Ze worden paus, een Moeder Theresa, een Mahatma Gandhi, een Morarji Desai, een Shankaracharya, een Ayatollah Khomaniak, Imams, priesters. De kerken, de synagogen, de tempels, de moskeeën, de Gurudwaras – ze zijn vol met deze mensen, het zijn serieuze mensen. Ze verzamelen zich rondom een verlicht persoon en ze beginnen alles te vernietigen wat hij in de lentetijd gebracht heeft. Ze beginnen een doodse traditie – en de traditie moet serieus zijn, de traditie kan niet onserieus zijn.

De verlichte persoon is altijd vol vreugde, maar de traditie, de conventie kan niet vreugdevol zijn. De hele structuur van een traditie is in de grond politiek; ze is er om te domineren, ze is er om te onderdrukken, ze is er om uit te buiten. En je kunt mensen niet speels uitbuiten, je moet er erg serieus voor zijn. Je moet hen zo triest maken, zo bang voor het leven zelf, je moet zo'n beven in hun wezen creëren, dat ze uit angst in je handen vallen; ze worden voorwerpen van je manipulatie. Iemand als ik kan je niet uitbuiten, want deze hele plek is meer een taveerne dan een tempel. Het is meer speels dan serieus. We zijn bezig met een prachtig spel! Op het moment dat je het als een spel ziet, verdwijnt alle serieusheid, de dingen worden lichter. Je kunt lopen op een dansende manier; er ligt geen gewicht op je.

Maar de priesters kunnen dit niet; hun hele prestige hangt af van hun serieusheid. Hoe serieuzer ze zijn, hoe somberder ze er uitzien, des te “meer verheven dan jij” kunnen ze pretenderen te zijn.... En ze doen alles – ze zullen vasten... natuurlijk, als een persoon vast wordt hij serieus, hij kan niet lachen. Als je hongerig bent, uitgehongerd, kun je niet lachen – en je kunt ook een ander niet toestaan te lachen. Het is niet iets om te lachen! Jij bent aan het uithongeren, offeren, jezelf aan het kruisigen, en mensen zijn aan het lachen! Er is geen verontschuldiging voor, het kan niet vergeven worden. Natuurlijk word je, als je naar iemand gaat die vast, ook serieus – je moet serieus zijn. Dat hoort nou eenmaal. Iemand die zijn lichaam op elke mogelijke manier vervormd, die zijn lichaam op elke manier kwelt – hoe kun je nou lachen? De hele scene is droevig; je voelt je bezwaard. Het is erg moeilijk om bij deze zogenaamde heiligen te zijn. Vandaar dat mensen enkel even hun opwachting maken en onmiddellijk weer maken dat ze weggelopen, want bij hen zitten betekent dat ze je zullen belasten, ze zullen schuld in je creëren.

Bijvoorbeeld, als zij vasten en jij bent weldoorvoed, moet er wel schuld gecreëerd worden. Als zij op hun hoofd staan en jij staat gewoon op je voeten, doe jij iets verkeerd. Natuurlijk zul je voelen, “ik ben nog geen perfect mens – deze man die op zijn hoofd staat is perfect.” Zie je de stomiteit van dit alles? Als God had gewild dat je op je hoofd stond zou hij dat wel geregeld hebben!

Als God homoseksualiteit in de wereld had willen hebben zou hij Adam en Bruce gecreëerd hebben -- zo eenvoudig is dat! Waarom Eva erbij gehaald? Onnodige heisa! Maar deze domme mensen gaan door het onnatuurlijke te doen, en juist hun onnatuurlijke benadering ten aanzien van leven maakt hen serieus. Ze gaan tegen de stroom in, ze zijn uitgeput, vermoeid, verveeld, maar hun enige vreugde is om jou ook te vervelen.

Moos kan niet beslissen over de toekomst van zijn zoon. Dus gaat hij naar de rabbijn om zijn advies te vragen.

De rabbijn zegt, "Dat is erg eenvoudig. We leggen de Talmud, de Torah en wat geld op tafel en laten hem kiezen. Als hij de Talmud neemt zal hij rabbijn worden. Als hij de Torah neemt zal hij advocaat worden. Als hij het geld neemt zal hij zakenman worden."

Moos stemt toe en ze roepen zijn zoon. De zoon kijkt naar alle dingen op tafel en neemt ze dan allemaal.

Moos is perplex. "Wat zal er nu gebeuren?" vraagt hij de rabbijn.

"Hij zal een Katholieke priester worden," antwoordt de rabbijn.

Deze droevige mensen worden Katholieke priesters, Hindoe Shankaracharya's, Mohammedaanse Imams, en wat al niet. Deze serieuze mensen verliezen hun menselijkheid; ze worden papegaaien. Maar het brengt hen wat. Je hoeft niet veel intelligentie te hebben om een papegaai te zijn, je hoeft niet veel moed te hebben om een papegaai te zijn, als je gewoon een klein beetje geheugen hebt en je kunt de Veda's citeren, de Gita, de Koran, dan zul je gerespecteerd en geëerd worden. Je doet helemaal niets creatiefs, je voegt helemaal niets moois toe aan de wereld, je draagt niets bij aan de aarde en zijn vreugden, integendeel, je bent vernietigend. Maar mensen zijn duizenden jaren lang geconditioneerd, en ze gaan door de dingen te doen volgens hun conditionering. Papegaaien worden vereerd.

Een boer bezit een papegaai die altijd "Heil Hitler!" schreeuwt.

Op een dag heeft de boer hier genoeg van en sluit hem op in het kippenhok. De haan wandelt naar de papegaai en vraagt, "Zeg me, waarom sloot de boer je hier op?" De papegaai blijft zwijgen.

"Ik zal je vier van mijn kippen geven als je het me vertelt," vervolgt de haan, maar de papegaai blijft zwijgen.

"Luister, als je me vertelt waarom hij je hier opsloot, zal ik je tien van mijn kippen geven."

De papegaai draait zich om en schreeuwt, "Kun je me niet met rust laten? Ik ben een politieke gevangene!"

Deze droevige mensen, ze worden of priester of politicus of ze worden grote pedagogen, professoren, filosofen, theologen. Maar ze worden nooit verlicht, zoveel is absoluut zeker – dat zit er uit de aard der zaak niet in.

Om verlicht te worden heb je de lichtheid van een bloem nodig, de lichtheid van een veertje, de multidimensionale kleuren van de regenboog. Je hebt de vreugde nodig van de vogels in de morgen, je hebt de vrijheid nodig van de wolken. Je hebt slechts één ding nodig: een hart vol extase – niet de extase van iets ultiems, niet de extase van iets in het paradijs, maar extase hier en nu, extase nu op dit moment, als je ogen vol zijn van dit moment, als er niets anders is, geen verleden, geen toekomst, als dit moment je zo totaal doordringt, zo intens, zo hartstochtelijk dat er niets anders overblijft.

Slechts deze paar mensen zijn verlicht geworden

Vandaar dat ik zeg, als je gewoon vol vreugde leeft ben je verlicht. Er is geen spirituele nonsens of enige esoterische nonsens nodig.

De toiletbril in het huis van de Rabinowitz was afgebladderd. Op zijn vrije dag beloofde Sidney hem te schilderen. Hij had een mooi helder groen lak in de garage en bracht een nieuwe glanzende laag aan. Ethel ging met een tijdschrift naar het toilet en zette zich neer om te mediteren en te lezen. Toen ze op wilde staan merkte ze dat ze vastzat!

Ze riep naar Sid.

Hij rukte en trok maar kreeg haar niet los. In wanhoop schreeuwde Ethel, "Waarom sta je daar nou zo! Bel liever een dokter! Als er hechtpleister vastzit weet hij tenminste hoe het eraf te krijgen zonder de huid mee te trekken!"

Sidney holde naar de telefoon en verzocht de dokter dringend meteen te komen. Dit was werkelijk een spoedgeval! De dokter legde hem uit dat hij een wachtkamer vol patiënten had en dat hij onmogelijk eerder dan over twee uur daar kon zijn.

Sid had een slim idee. Hij zou de scharnieren losschroeven en dan kon ze op haar buik op bed liggen wachten tot de dokter zou komen. Die twee uur leken wel vier maar uiteindelijk kwam de dokter.

Sidney ging hem voor naar de slaapkamer en wees naar zijn vrouw, "Dok, is dat niet wat? Wat denkt U hiervan?"

De dokter keek bedachtzaam en verklaarde, "Erg mooi... maar waarom zo'n goedkope lijst?"

Je moet het leven met grote vrolijkheid bekijken! Leven is zo om te lachen, het is zo lachwekkend. Het is zo grappig, dat je niet serieus kunt zijn tenzij al je sappen compleet uitgedroogd zijn. Ik heb het leven op elke mogelijke manier bekeken en het is altijd grappig, op welke manier je er ook naar kijkt! Het wordt nog steeds grappiger en grappiger! Het is zo'n mooi geschenk uit het onbekende. Prem Jyoti, ik ben tegen elke serieusheid. Mijn hele benadering is die van humor, en de grootste religieuze kwaliteit is een gevoel voor humor – niet waarheid, niet God, niet de deugd, maar een gevoel voor humor. Als we de hele aarde kunnen vullen met gelach, met zang en dans – mensen zingend en swingend! Als we de aarde een carnaval van vreugde kunnen maken, een feest van licht, zullen we voor de eerste keer een waar gevoel van religiositeit op de aarde hebben gebracht.

Vraag 3

Osho,

Der Spiegel, het grootste nieuwstijdschrift van Duitsland, is eindelijk een serie over u, uw sannyasins en de ashram begonnen. De schrijver zegt veel aardige en ongelooflijke dingen over U en vergelijkt U zelfs met de Poolse Paus. Hij zegt, "De massa die zich overgeeft aan het charisma van Johannes Paulus de tweede, doen niets anders dan wat de Pune pelgrims doen in hun overgave aan Osho, alleen de kerken en hun sekse experts kunnen het hier niet mee eens zijn."

Osho, voelt u zich beledigd of verheugd door deze uitspraak?

Het amuseert me! Ik heb altijd van de Polen gehouden. De Paus is bijkomstig, Pools zijn is het ware. De Pool is de olifant en de Paus is enkel het laatste deel van de olifant, het staartgedeelte!

Ik ben beslist geen Paus, dat kan ik niet zijn – ik ben niet zo een serieus mens, ik ben ook niet dat soort religieus. Ik ben erg gewoon! Om een Paus te zijn moet je erg buitengewoon zijn. Voor zover het charisma aangaat, dat heb ik niet. Ik ben net zo gewoon als ieder ander in de wereld. Het hele idee van charisma is onmenselijk, het verdeelt mensen. En de hele strategie van het creëren van charisma is niets anders dan een proces van conditionering.

Als je naar een naakte Jaina monnik gaat, zul je geen enkel charisma kunnen ontdekken want je bent niet daarvoor geconditioneerd. Je zult eenvoudig een lelijke, walgelijk uitziende persoon zien, bleek, ziek, slecht op zijn gemak, bijna dode ogen, geen intelligentie in het gezicht, het hele lichaam gekrompen. Ja, één ding zal groot zijn -- de buik – want de Jaina monnik eet slechts één keer per dag, dus hij moet te veel eten. De hele figuur van een Jaina monnik, als je niet door Jaina denkbeelden bent geconditioneerd, zal je toeschijnen als een karikatuur, een cartoon, maar voor de Jaina's zelf is er charisma, groot charisma.

Jaina monniken, in het bijzonder de Digambara Jaina monniken, die naakt leven, trekken ieder jaar hun haar met eigen handen uit. Als je ernaar kijkt, zal het je krankzinnig overkomen, lelijk, gewelddadig, maar de Jaina's kijken ernaar met grote respect – iets van enorme waarde is aan het gebeuren. De man trekt eenvoudig zijn haar uit! Je moet je vrouw soms in woede gezien hebben, of als je naar een krankzinnigen gesticht gaat zul je mensen vinden die hun haar uittrekken – gewoon boos op zichzelf, gewelddadig met zichzelf, onderdrukte boosheid en niets anders. Maar voor de Jaina mind is het charismatisch: "Wat een offer!"

Als je naar een Katholieke kerk gaat en het kruis ziet, als je door het Christendom geconditioneerd bent, zul je niet zien dat hier de dood wordt vereerd – maar het kruis vertegenwoordigt de dood. Het is heel goed mogelijk dat er helemaal geen Christendom geweest zou zijn als Jezus niet gekruisigd was. Het is niet Jezus die de Christelijke mind heeft gedomineerd, het is het kruis. Vandaar dat ik het Christendom geen Christendom, maar Kruisdom noem. Het kruis symboliseert eenvoudig de dood, zelfmoord; het is geen leven-bevestigend symbool. Maar voor de Christenen symboliseert het de grote opoffering van Jezus voor de hele mensheid.

Charisma wordt gecreëerd door een bepaalde conditionering. Dezelfde Paus was twee jaar geleden niet charismatisch. Welk wonder vond er plaats? Gewoon omdat hij tot Paus was gekozen -hij won de verkiezing voor Paus- is hij charismatisch geworden. Nu zijn er miljoenen mensen onder de indruk van hem; het zou niemand geïnteresseerd hebben... Dezelfde man was er al meer dan zestig jaar, niemand nam ooit notitie van hem. Dit is enkel gecreëerde illusie.

Dezelfde man, als hij president van een land wordt, begint charisma te hebben, en dan als hij niet langer president is verliest hij alle charisma; dan is hij een niemand.

Toen de revolutie in Rusland uitbrak was er een erg charismatische leider, Kerenski; hij was de eerste minister van Rusland. Gedurende de revolutie ontsnapte hij en vijftig jaar lang werd er niets meer van de charismatische leider gehoord. Mensen waren hem volkomen vergeten, en net vóór Lenin was hij de allerbelangrijkste man in Rusland; hij domineerde het hele gebeuren. Na vijftig jaar stierf hij in New York als een groenteman! Toen hij stierf ontdekte men dat hij niemand anders dan Kerenski was. Vijftig jaar lang had hij een groentewinkel gehad en niemand beschouwde hem ooit als charismatisch. Ik ben niet charismatisch, en ik geloof niet in al dat soort nonsens dingen. Ik ben helemaal voor het eenvoudige, het ongeconditioneerde, het onschuldige, het gewone, en ik wil dat alle categorieën verdwijnen: de categorie van de zondaar en de heilige, de heiden en de gelovige, het wereldse en het gewijde, het zedelijke en onzedelijke. Ik wil dat ALLE categorieën verdwijnen! De mens is eenvoudig mens.

Dus ik zou niet graag vergeleken worden met de Paus. In feite houd ik van geen enkele vergelijking want alle vergelijking is in de grond een verkeerde benadering. Ik ben mezelf! Ik wil zelfs niet met Jezus vergeleken worden, laat staan met de Paus. Ik wil niet vergeleken worden met Boeddha, met Zarathoestra, met Lao Tse, want alle vergelijking is in de grond verkeerd. Lao Tse is Lao Tse, ik ben wie ik ben; er is geen kwestie van vergelijk.

Hoe kun je een rozenstruik vergelijken met een ceder van Libanon? Er is geen zaak voor vergelijk. Hoe kun je een lotus vergelijken met een goudsbloem? In feite kunnen zelfs twee lotusbloemen niet met elkaar vergeleken worden; ze hebben ieder hun eigen uniekheid.

Maar we hebben eeuwenlang met dit idee van vergelijking geleefd. We vergelijken altijd, we duwen mensen altijd in categorieën, we plaatsen mensen altijd in dozen – wie is wie, tot welke categorie hij behoort.

Alles wat ik hier probeer is om alle categorieën op te lossen en de uniekheid te verklaren van het individu. Vergelijk me nooit met iemand anders. Ik ben eenvoudig mezelf. Goed, slecht, heilig, niet heilig, wat ik ook ben, ik ben eenvoudig mijzelf. Het idee zelf al om vergeleken te worden met iemand anders is walgelijk. God creëert nooit duplicaten, hij creëert originelen, en iedereen komt met zijn eigen oorspronkelijk gezicht.

Maar van de Polen houd ik – zover moet ik me gewonnen geven!

Een Pool wandelt het kantoor van een circus binnen en biedt aan vanaf tien meter hoogte naar beneden te springen, met het hoofd eerst, zonder net. De manager gelooft dit niet dus gaan ze naar het podium. De Pool klimt omhoog naar tien meter, haalt diep adem en springt naar beneden met zijn hoofd eerst. Hij komt met een dreun neer op zijn hoofd, ligt een paar ogenblikken stil en staat dan op.

De manager is gefascineerd. “Dat is ongelooflijk!” roept hij uit. Ik betaal je honderd dollar per avond.”

De Pool schudt zijn hoofd

“Oké. Oké, Ik betaal je driehonderd dollar per avond.”

“Nee,” antwoordt de Pool.

“Ik betaal je duizend dollar per avond!” zegt de manager.

“Nee,” zegt de Pool. “Ik ben van gedachten veranderd – ik wil niet meer springen. Ik wist niet dat het zo’n pijn zou doen!”

Een Pool ontdekte dat hij drie ballen had. Hij was zo verlangend om het iemand te vertellen dat hij de eerste man die hij op straat zag aanhield en hem zei, “Zullen we wedden dat we samen vijf ballen hebben?”

Hij verloor zijn weddenschap... de andere man had slechts één bal!

De Poolse vrouw lag op sterven. Met haar laatste adem keerde ze zich naar haar echtgenoot en vroeg, "Voordat ik sterf, laten we nog één keer vrijen."

De Poolse echtgenoot antwoordde, "Hoe kun je zoiets van me vragen? Het zal je dood zijn!"

De vrouw pleitte, "Iedereen heeft het recht op een laatste verzoek voor het sterven, je zou hiermee mijn laatste wens vervullen."

De Pool antwoordde, "Oké." Hij ging in bed en ze bedreven de liefde. Nauwelijks was hij klaar of ze sprong compleet genezen uit bed en rende naar beneden en begon een kip te plukken en gilde naar de woonkamer waar haar kinderen zaten dat het eten binnen een uur klaar zou zijn.

De kinderen waren verbaasd en renden naar boven naar hun vader die in een stoel zat te huilen. Ze zeiden, "Papa, waarom huil je? Het is een wonder! Mama is volkomen genezen!"

Hij antwoordde, "Ik weet het, maar als ik bedenk wat ik had kunnen doen voor Eleanor Roosevelt!"

De Poolse mind heeft een eigen manier van werken! Het is de meest intrigerende mind ter wereld! Der Spiegel heeft één goed ding gedaan – het heeft me aan de Poolse Paus herinnerd.

De oude Poolse generaal leefde met zijn jonge vrouw in een afgelegen villa. Ze hielden twee bewakers voor het huis als bescherming tegen inbrekers.

Op een nacht zagen de bewakers dat de lichten in de slaapkamer van de generaal heel erg lang aan waren. Achterdochtig, kropen ze stiekem naar het raam en gluurden naar binnen. De vrouw van de generaal lag naakt op bed en zag er vrij verveeld uit. De Poolse generaal, eveneens naakt, liep bezorgd rond in de kamer met een pistool zijn hand.

Plotseling stond hij stil, keek naar beneden naar zijn kruis en brulde, "Sta op als een kerel of ik schiet!"

Herinner je nog het gezegde, "Het brood valt altijd op de besmeerde kant?"

Er is echter een verhaal van een Pool wiens brood viel en neerkwam met de besmeerde kant boven. Hij rende onmiddellijk naar de Poolse Paus om deze afwijking van een van de grondregels van het universum te melden.

In het begin wilde de Paus het niet geloven, maar tenslotte werd hij overtuigd dat het was gebeurd. Hij was niet onmiddellijk klaar om de kwestie te overzien en vroeg om tijd. Hij studeerde hard op de oude geschriften hierover, bad tot God en deed allerlei soorten dingen om een onfeilbaar antwoord te vinden.

Na maanden wachten kwam hij eindelijk met een antwoord. Hij zei tegen de Pool, "Het brood moet aan de verkeerde kant gesmeerd zijn."

Deva Yachana, je vraagt me:

Spiegel, het grootste nieuwstijdschrift van Duitsland, is eindelijk een serie over u, uw sannyasins en de ashram begonnen. De schrijver zegt veel aardige en ongelooflijke dingen over u en vergelijkt u zelfs met de Poolse Paus. Hij zegt, "De massa die zich overgeeft aan het charisma van Johannes Paulus de tweede, doen niets anders dan wat de Pune pelgrims doen in hun overgave aan Osho, alleen de kerken en hun sekte experts kunnen het hier niet mee eens zijn."

Osho, voelt u zich beledigd of verheugd door deze uitspraak?

Dat is absoluut verkeerd want ik ben niet hier om je te helpen je aan mij over te geven. Ik wens niet tussen jou en het geheel te staan. Het is niet een kwestie van overgave. Het is een kwestie van overgave als je naar de Paus gaat, hier is het een liefdesrelatie. Daar geef jij je over aan de Paus want hij vertegenwoordigt God, vertegenwoordigt de eniggeboren zoon van God, Jezus Christus, ik vertegenwoordig niemand!

Als je bij mij bent dan leef je in een liefdesrelatie; er is geen kwestie van overgave. Je leert eenvoudig een manier om met het bestaan een relatie aan te gaan. Ik ben slechts een gelegenheid, een devies – op zijn hoogste een katalytische tussenpersoon.

Mijn sannyasins zijn niet mijn volgelingen, ik creëer geen kerk, ik deel eenvoudig mee wat ik gezien heb. Ik deel eenvoudig mijn liefde, mijn vreugde, mijn ervaring. Zij die hier zijn, zijn mijn medereizigers. Je hebt je niet aan mij overgegeven; maar door met mij te zijn, zul jij je langzaam gaan verheugen in een intense overgave aan het bestaan. Dat is heel wat anders; ik heb er niets mee te maken. Het is jouw verdienste, niet van mij. Mijn tegenwoordigheid kan slechts in één ding helpen: om het patroon van domheid waarin je gevangen zit te doorzien.

De Paus dwingt je eenvoudig hetzelfde stomme patroon op. Duizenden jaren lang hebben mensen zich overgegeven aan deze Pausen en priesters en er gebeurde niets.

Ik ben geen priester en ik ben niet geïnteresseerd om een menigte te verzamelen. Ik ben niet geïnteresseerd om een traditie te creëren. Ik geniet eenvoudig mijn zijn! Zij die ook zo willen genieten, zijn welkom. Het is een plek van vreugde. Alleen het woord “overgave” al is irrelevant hier! Niemand geeft zich over aan iemand anders. Je moet jezelf zijn, authentiek jezelf, oprecht jezelf, en dan begint er een wonder te gebeuren: op het moment dat je jouw oorspronkelijk gezicht ontdekt ben je één geworden met het geheel.

Der Spiegel heeft het mis als ze schrijven dat hetzelfde gebeurt met de Pune pelgrims, maar als mensen van buitenaf komen kijken, moeten deze misvattingen wel gebeuren. Het zijn gewoon toeschouwers.

Om te begrijpen wat hier plaats vindt moet je een deelnemer zijn, niet slechts een toekijker. Alleen dan zal er enige smaak op je tong het geheim onthullen.

Ik heb gehoord dat ieder jaar als onderdeel van de prachtige ceremonie van Pasen op het Pietersplein in Rome, de hoofdabbijn van de stad de basiliek binnenkomt in een plechtige processie gedurende de Hoogmis en de Paus een oude perkamentrol overhandigt. En ieder jaar neemt de Paus de rol, buigt voor de rabbijn en geeft haar terug, waarop de rabbijn de buiging retourneert, zich omdraait en weer weg gaat.

Deze mysterieuze rite is zo lang gedurende honderden jaren doorgegaan dat niemand zich er de oorsprong van kan herinneren of wat het voor moet stellen. Maar de eerste Paastijd onder de regering van de Poolse Paus besloot hij een einde te maken aan wat een totaal zinloos ritueel was geworden, en dus toen de hoofdabbijn plichtgetrouw de rol presenteerde, maakte Zijne Heiligheid -- tot consternatie van de hele curie – de rol open. Het was de rekening voor het laatste avondmaal.

Vraag 4

Osho, ik wordt crazy! Ik blijf lachen om een grap. Ik werd er zelf een keer lachend wakker van, en ik weet niet eens wat de grap is!

Yoga Lalita, dan zal ik het opnieuw moeten vertellen! In feite zijn er vier grappen. Drie zal ik je vandaag vertellen en de vierde moet je ontdekken – de *turya*! Ik zal je achtenveertig uur geven om deze te ontdekken. Als je het niet kunt ontdekken zal ik haar ook vertellen.

De eerste grap die heb ik je verteld in jouw *sushupti*, de droomloze slaap.... Natuurlijk is het moeilijk om dit te herinneren. En Yoga Lalita is mijn bibliothecaresse, dus ik moet haar voortdurend aan grappen herinneren zodat ze de grappen voor me verzamelt. Ik zie haar nooit, ik ga nooit naar de bibliotheek, dus de enige manier om de boodschap over te brengen is als ze in slaap is.

De eerste grap:

Een dominee, een priester en een rabbijn bespraken hoe zij er achter kwamen welk deel van het collectegeld zij voor de persoonlijke behoeften namen en welk deel werd teruggegeven aan de respectievelijke instituten.

“Ik teken een lijn” zei de dominee, “op de grond. Al het geld gooi ik in de lucht – wat neerkomt rechts van de lijn houd ik, links van de streep is van de Heer.”

De priester knikte, zeggend, "Mijn systeem is in essentie hetzelfde, alleen gebruik ik een cirkel. Wat neerkomt in in de cirkel is van mij, buiten de cirkel is voor Hem.""

De rabbijn lachte en zei, "Ik doe hetzelfde. Ik gooi al het geld in de lucht en wat God dan pakt is van Hem!"

De tweede grap, Lalita, is je verteld in de staat van *swapa*, de droomstaat. Iets ervan zou je kunnen herinneren – gewoon een paar fragmenten hier en daar.

De radeloze jonge man zat op de richel van een veertien verdiepingen tellend hotel in de binnenstad en dreigde te springen. De politie kon niet dichtbij komen dan vanaf het dak van een aanliggend gebouw een paar meter lager. Alle verzoeken echter aan de man om veilig naar beneden te komen hadden geen uitwerking. Een priester van de dichtbij zijnde parochie werd geroepen, en deze haastte zich naar het schouwspel.

"Denk, mijn zoon," zo dreunde hij op tegen de toekomstige zelfmoordenaar, "Denk aan je moeder en vader die van je houden."

"Hu, ze houden niet van mij," antwoordde de man, "Ik ga springen!"

"Nee! Stop!" schreeuwde de priester. "Denk aan de vrouw die van je houdt!"

"Niemand houdt van mij! Ik ga springen!" kwam het antwoord.

"Maar denk," smeekte de priester, "Denk aan Jezus en Maria en Jozef die van je houden!"

"Jezus, Maria en Jozef?" vroeg de man, "Wie zijn dat?"

Waarop de geestelijke teruggilde, "Spring, jij Joodse bastaard, spring!"

En de derde is je verteld in *jagruti*, de zogenaamde ontwaakte staat – die niet echt veel van een ontwaakte staat heeft. Misschien is het dat wat je laat blijven lachen.

Lalita zegt:

Ik wordt crazy! Ik blijf lachen om een grap. Ik werd er zelfs een keer lachend wakker van, en ik weet niet eens wat de grap is!

Dit kan de grap zijn:

De familie slaagde er in de patriarchale grootvader uit Hongarije te laten komen om bij zijn dochter en haar familie te komen wonen. De oude man was gefascineerd door New York en alles wat het te bieden had. Op een dag nam Yankel, zijn kleinzoon, hem mee naar de dierentuin in het Central Park. De meeste dieren waren de oude man bekend. Toen ze echter bij de kooi kwamen waar de lachende hyena was opgesloten werd de oude man nieuwsgierig. "Yankel, in het vorige land heb ik nooit gehoord over een dier dat kan lachen."

Yankel zag de oppasser dichtbij staan en ging naar hem toe. "Mijn grootvader kwam kortgeleden hier naar toe vanuit Europa. Hij zegt dat ze daar geen lachende hyena's hebben. Kunt U me er iets over vertellen zodat ik het hem kan uitleggen?"

De oppasser zei, "Nou hij eet één keer per dag."

Yankel keerde zich naar zijn grootvader en vertaalde in Jiddisch, "Zayda, hij eet één keer per dag."

De oppasser vervolgde. "Hij gaat één keer per week in bad."

"Zayda, hij baadt één keer per week."

De oude man luisterde oplettend.

De oppasser voegde er aan toe, "Hij paart een keer per jaar."

"Zayda, hij paart één keer per jaar."

De oude man schudde bedachtzaam het hoofd op en neer: "Nou ja, hij eet één keer per dag, hij baadt eens per week, maar als hij slechts één keer per jaar paart, waarom lacht hij dan?"